

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 32Csp/95/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118205754
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2018:8118205754.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore Ž. U.. K. B., O.. XX.XX.XXXX, V. U. 3658/17, 080 01 Prešov, právne zastúpenej JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o primerané finančné zadost'učinenie vo výške 875,39 eura takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobkyni sumu 875,39 eura v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. Žalobkyňa m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 23.05.2018 domáhala voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadost'učinenia vo výške 875,39 eura a náhrady trov konania.
2. V žalobe tvrdila, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24C/90/2015 si uplatňovala voči žalovanému neplatnosť Dohody o poskytnutí služby a určenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Ako spotrebiteľka si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musela brániť podaním žaloby. Primerané finančné zadost'učinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať funkciu relutárnu. Keďže žalobkyňa je spotrebiteľka, ktorá úspešne uplatnila porušenie svojho práva na súde a bola tým splnená hypotéza právnej normy, finančné zadost'učinenie požaduje vo výške 875,39 eura.
3. Žalobkyňa ako dôkaz označila rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 24C/90/2015 zo dňa 14.06.2016 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/23/2017 zo dňa 19.12.2017.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil a navrhol ju ako nedôvodnú zamietnuť. Namietal, že v konaní pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 7Csp/55/2018 a 14Csp/49/2018 sú vedené konania o žalobe žalobkyne o zaplataenie primeraného finančného zadost'učinenia. Pokiaľ si žalobkyňa neuplatnila ani v jednom z vyššie uvedených konaní nárok na základe skutočností, ktoré tvrdí v podanej žalobe, robí tak cielene a vedome za účelom, aby prezentovala skutkové okolnosti z takého pohľadu, kedy nie je možné rozhodnúť o nároku tak, aby spĺňal zákonnú požiadavku primeranosti. Z postupu podávania samostatných žalôb vyplýva ničím neodôvodnené multiplikovanie súdnych sporov. Z plnej moci udelenej žalobkyňou právnenmu zástupcovi nevyplýva ani konkretizovanie, o akú ujmu a voči komu by malo ísť. Zákonná úprava nepriznáva primerané finančné zadost'učinenie spotrebiteľovi len preto, že uplatnil nejaké právo, ale len vtedy, že úspešne uplatnil porušenie práva ustanoveného na ochranu spotrebiteľa. Z podanej žaloby nevyplýva ani to, porušenie ktorého práva by žalobkyni malo zakladať ňou uplatnený nárok. Žalobkyňa neuviedla nič, z čoho by sa dalo usudzovať, že ňou požadovaný nárok splní funkciu relutárnu, satisfakčnú a sankčnú či odradzujúcu. Žalovaný poprel tiež výšku požadovaného nároku, pričom z podanej žaloby nie je zistiteľná žiadna skutočnosť, na základe ktorej bola uvedená

požiadavka určená. Poukázal tiež na to, že k uplatneniu primeraného finančného zadostučinenia dochádza s výrazným časovým odstupom. Žalovanému nie je zjavné, čo má kompenzovať, akú ujmu, ak ju žalobkyňa zjavne sama ani nevnímala takým spôsobom, aby k jej uplatneniu pristúpila okamžite alebo v bezprostrednej časovej súvislosti po vydaní rozhodnutia vo veci 9C alebo dokonca v danom konaní.

5. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 17.10.2018 za prítomnosti právneho zástupcu žalobkyne, ktorý zotrval v plnom rozsahu na podanej žalobe. Žalovaný svoju neúčast' písomne ospravedlnil a súhlasil, aby súd pojednával v jeho neprítomnosti. Preto súd v súlade § 180 Civilného sporového poriadku vec prejednal v neprítomnosti žalovaného, oboznámil sa so spisovým materiálom a zistil tento skutkový stav veci:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 24C/90/2015 - 60 zo dňa 14.06.2016 určil, že zmluvná podmienka uvedená v Úverovej zmluve o revolvingovom úvere č. 8300038818 zo dňa 12.05.2011 uvedená v bode 8.1 v znení: „Predmetom tejto dohody o poskytnutí služby je záväzok veriteľa poskytnúť dlžníkovi na jeho žiadosť a po splnení nižšie uvedených podmienok službu spočívajúcu v možnosti odkladu maximálne troch akýchkoľvek splátok úveru, respektíve revolvingu poskytnutého na základe žiadosti/zmluvy uzavretej medzi veriteľom a dlžníkom (ďalej ako „úver/revolving“) a záväzok dlžníka zaplatiť veriteľovi odplatu po a) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru vo výške 215,75 Eur a po b) za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok revolvingu vo výške 112,08 Eur v prípade, ak bude dlžníkovi revolving poskytnutý. Odplatu je veriteľ oprávnený na základe vlastného uváženia jednostranne znížiť, k čomu dlžník udeľuje veriteľovi svoj súhlas. Veriteľ je povinný písomne oznámiť dlžníkovi stanovenú zníženú výšku odplaty, pričom písomné oznámenie bude tvoriť prílohu tejto dohody o poskytnutí služby“, je neprijateľnou podmienkou (výrok I.). Žalovanému súd uložil povinnosť vydať žalobkyni titulom bezdôvodného obohatenia 875,39 eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 875,39 eura od 18.08.2015 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok II.). Žalobu v časti príslušenstva prevyšujúceho 5 % ročný úrok z omeškania zo sumy 875,39 eura od 18.08.2015 do zaplatenia zamietol (výrok III.) a žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni trovy konania vo výške 377,39 eura (výrok IV.). Rozsudok nadobudol právoplatnosť vo výroku I., II. a IV. dňa 02.02.2018 a vo výroku III. dňa 14.10.2016.

7. V odôvodnení súd poukázal na to, že žalovaný žalobkyni strhol z úveru poplatok za to, že ak by snáď niekedy v budúcnosti žiadala o odklad splátok, aj to až pri splnení ďalších podmienok (stanovenej doby práceneschopnosti alebo skončenie pracovného pomeru), povolí jej odklad, ale maximálne troch splátok, a to všetko za poplatok 215,75 eura pri úvere vo výške 1 500 eur. Zmluvné dojednanie nie je formulované tak, že ak spotrebiteľ skutočne chce odklad splátok, môže si ho aktivovať, ale je formulované tak, že službu napriek tomu, že ju spotrebiteľ ešte nepotrebuje a zjavne ani nechce, zaplatí poplatok vo výške 215,75 eura. Mesačná splátka je vo výške 80,37 eura, pričom, žalovaný nastavil zmluvu tak, že za odklad troch splátok, to je vo výške 215,75 eura, má spotrebiteľ zaplatiť poplatok, ktorý je o 25,36 eura vyšší ako súčet troch prípadných odložených splátok. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa je preto nepochybná (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20Co/111/2014 zo dňa 26.5.2015)..... V danom prípade súd neposudzoval cenu ako jej primeranosť k dodanej službe, ale celú dohodu o cene za možný odklad splátok, ktorá spočíva v tom, že spotrebiteľ má platiť za niečo, čo mu nie je dodané (tzv. teória skutočného plnenia). Celá sporná dohoda sa považuje komplexne, teda nielen výška stanoveného poplatku, ktorý však len potvrdzuje záver o neprijateľnosti celej tejto zmluvnej podmienky. Zo súdnej kontroly by bola vylúčená sporná dohoda, ak by bola individuálne dojednaná. Tento názor je však spochybnený už tým, že ide o formulárovú dohodu. Navyše z vykonaného dokazovania, vyplýva, že žalobkyňa nemala záujem žiadnu takúto dohodu uzavrieť. Podľa názoru súdu je logické, že v čase, keď podpisovala žiadosť o poskytnutie úveru, výška sporného poplatku v tlačive danej úverovej zmluvy ešte nemohla byť uvedená, nakoľko nebolo známe, v akej výške bude žalobkyni úver schválený. Sporný poplatok nepredstavuje celé číslo a nepochybné ide o určité percento z poskytnutého úveru, takže poplatok musel byť do zmluvy dopísaný až po schválení úveru, a teda rozhodne nemohol byť odsúhlasený žalobkyňou. Súd preto dospel k záveru, že sporná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. Súd pritom zdôrazňuje, že platí prezumpcia práve o tom, že neprijateľná zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, ako to vyplýva z § 53 ods. 3 OZ. Dôkazné bremeno o opaku je na žalovanom, ktorý však toto dôkazné bremeno neuniesol..... Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmluve o revolvingovom úvere absentuje termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, preto s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. žalovaný nemá nárok na úrok. Nepochybné ide o

úžernícky úver a ako taký je neplatný. Dohoda o ročnej úrokovej sadzbe v predmetnej zmluve je neplatná pre rozpor s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Priemerná úroková miera nových obchodov pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou od 1 roka do 5 rokov v máji 2011 bola vo výške 9,74 %. Vzhľadom k tomu, že ide o absolútne neplatnú dohodu, nie je možné ju modifikovať, a preto má súd vzhľadom na uvedené skutočnosti za to, že sa spotrebiteľský úver s poukazom na ust. § 11 ods.1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z.z. považuje za bezúročný a bez poplatkov.

8. Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 10Co/23/2017 - 81 zo dňa 19.12.2017 odmietol odvolanie žalovaného proti výroku, ktorým súd prvej inštancie žalobu v časti príslušenstva zamietol a potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v prevyšujúcej časti. V odôvodnení okrem iného uviedol, cit.: „Zmluvné dojednanie, ktoré oprávňuje žalovaného na takúto neprimerane vysokú zmluvnú odmenu, resp. odplatu za poskytnutie služby, splatnosť tejto odplaty ihneď po poskytnutí úveru a jednostranné započítanie tejto odplaty s pohľadávkou dlžníka na vyplatenie schválených úverových prostriedkov, považuje odvolací súd za neprijateľnú zmluvnú podmienku, a teda neplatnú i v zmysle § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka, pretože je výrazne v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľa. Zároveň je táto zmluvná odmena neprimerane vysoká, keďže jej suma dosahuje sumu 2 a pol splátky, pričom odložené môžu byť 3 splátky. Žalovaný nemal právo na takúto odplatu a preto aj neoprávnene takúto svoju neexistujúcu pohľadávku započítal na pohľadávku žalobkyne na poskytnutie úveru. Uvedenou odplatou dodávateľ spotrebiteľovi neposkytol službu, iba hypotetickú možnosť požiadať o odklad splátok. Žalobkyňa uhradila poplatok (odplatu) bez ohľadu na to, či túto „hypotetickú“ možnosť už aj vzhľadom na podmienky, ktoré žalovaný stanovil pre možnosť odkladu splatnosti splátok (praceneschopnosť, strata zamestnania dlžníka) dlžník využije, alebo nevyužije. Nepochybne odplata za poskytnutie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok úveru v bode 8.1 zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavuje peňažný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nebolo dodané a v skutočnosti bola len záujmom dodávateľa. Odvolací súd sa stotožňuje aj so závermi súdu prvej inštancie o tom, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1 a neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y) a § 10 ods. 1. Jednou z náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcou z ustanovenia § 9 ods. 2 písm. k/ zákona č. 129/2010 Z. z. je i to, že táto zmluva musí obsahovať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. V zmluve absentuje rozlíšenie jednotlivých splátok na istinu, úroky a iné poplatky a je v nej uvedená len jednotná suma splátky bez tohto rozlíšenia. Tento nedostatok spôsobuje, že spotrebiteľský úver sa posudzuje ako bezúročný a bez poplatkov. Preto pre absenciu jednej z náležitostí vyžadovanej ustanovením § 11 ods. 1 písm. a/ zákona č. 129/2010 Z. z. žalovanému nevzniklo právo na úroky dohodnuté v zmluve.

...Neprimeranou a preto odporujúcou dobrým mravom je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje úrokovú mieru v dobe dojednania obvyklú určenú najmä s prihliadnutím k najvyšším úrokovým sadzbám uplatňovaným bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Pri nebankových subjektoch, ktoré sú taktiež súčasťou finančného trhu sa vzhľadom na vyššiu mieru rizika vo všeobecnosti dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne nie však viac ako o 100 % oproti priemeru bánk. V zmluve dohodnutá úroková sadzba úveru vo výške 70,01 % 7-násobne prevyšuje priemernú úrokovú sadzbu 9,74 % uplatňovanú bankami pri poskytovaní úverov alebo pôžičiek. Dohodnutá úroková miera teda podstatne prevyšuje obvyklú úrokovú mieru, a preto je potrebné prijať záver o neplatnosti dojednania o úrokoch pre rozpor s dobrými mravmi podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka..“

9. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi,

má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie

a) ukladať spotrebiteľovi povinnosti bez právneho dôvodu,

b) upierať spotrebiteľovi práva podľa § 3,

c) používať nekalé obchodné praktiky a neprijateľné podmienky v spotrebiteľských zmluvách.

10. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobkyňou a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobkyňa pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov.

11. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

12. Zákon za účelom ochrany spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v porovnaní s dodávateľom na vyváženie faktickej prevahy dodávateľa zakotvil pomerne prísne pravidlá a náležitosti, ktoré musí zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňať. Bolo preto povinnosťou súdu podrobiť kontrole obsahové náležitosti zmluvy o úvere. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 24C/90/2015 - 60 zo dňa 14.06.2016 uložil žalovanému povinnosť vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie vo výške 875,39 eura s príslušenstvom a vyslovil neprijateľnosť zmluvných podmienok uvedených v bode 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere. Súd prvej inštancie poukázal na to, že zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje všetky obsahové náležitosti v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, dohoda o úrokoch je absolútne neplatná a súčasne zmluva obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky. S uvedenými závermi sa stotožnil odvolací súd, ktorý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdil v súlade s ust. § 387 ods. 1 CSP.

13. Súd poukazuje na to, že zmyslom primeraného finančného zadostučinenia je jednak satisfakčná funkcia, ktorá sa vzťahuje na konkrétneho spotrebiteľa, ktorému je primerané finančné zadostučinenie priznané v relatívnej podobe. Okrem toho má však primerané finančné zadostučinenie aj preventívnu funkciu, ktorá nie je o nič menej významná a ktorej úlohou je odradiť nečestných dodávateľov od porušovania právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa. Napokon existuje tu sankčná funkcia primeraného finančného zadostučinenia, ktorá má viesť k tomu, aby dodávatelia boli postihnutí aj v majetkovej sfére, keďže ako ukazuje už niekoľkoročná súdna prax, konštatovanie absencie požadovaných zákonných náležitostí v zmluvách so spotrebiteľmi, resp. vyhlásenie zmluvných podmienok za neprijateľné (ide de facto o morálne odsúdenie), javí sa byť nedostatočným. Nemožno zabúdať na to, že bol to práve žalovaný, kto sa dopustil konania v rozpore so zákonom a prijal od spotrebiteľa plnenie, na ktoré nemal nárok a vopred naformuloval zmluvné podmienky zmluvy o úvere, ktoré zjavne boli v neprospech spotrebiteľa a boli spôsobilé spôsobiť ujmu v majetkovej sfére za situácie, keď spotrebiteľ bol povinný platiť za službu (odklad splátok) ktorú nevyužil, resp. ani v budúcnosti nemienil využiť.

14. Súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je spôsobilosť konania porušiteľa privodiť ujmu spotrebiteľovi. Postačuje hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Uvedená skutočnosť v danom prípade vyplýva z vyššie citovaného rozsudku č. k. 24C 90/2015 - 60, ktorým bol konštatovaný rozpor s ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách a § 39, § 53 ods. 1 a nasl. Občianskeho zákonníka.

15. Preukázanie vzniku ujmy nie je nevyhnutnou náležitosťou pre priznanie primeraného finančného zadostučinenia. Na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie úplne postačovala už len hrozba vzniku ujmy. Uvedený právny názor je plne v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 21Co/168/2016 zo dňa 25.01.2017 podľa ktorého, cit.: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa.

Citované ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy, pretože stačí, ak tá ujma tu je. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.“

16. Žalovaný namietal, že nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia žalobkyňa uplatnila s výrazným časovým odstupom. K uvedenému súd uvádza, že zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a ani iný právny predpis nestanovujú lehotu na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie (aj keď súd nevylučuje, že za určitých konkrétnych okolností by oneskorené uplatnenie tohto nároku mohlo mať vplyv napr. na výšku primeraného finančného zadosťučinenia). V danom prípade rozsudok č. k. 24C/90/2015 - 60 nadobudol právoplatnosť dňa 02.02.2018 a žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola na súd podaná dňa 23.05.2018, teda približne viac ako 3 mesiace po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo konštatované porušenie spotrebiteľských práv. Z uvedeného dôvodu nie je možné uvažovať o uplatnení nároku žalobkyne „s výrazným časovým odstupom“.

17. Vo vzťahu k námietke žalovaného ohľadom uplatnenia nároku na primerané finančné zadosťučinenie aj v konaniach vedených pod sp. zn. 7Csp/55/2018 a 14Csp/49/2018 súd konštatuje, že zo súdneho registra vyplýva, že v konaní vedenom pod sp. zn. 7Csp/55/2018 si žalobkyňa uplatnila voči žalovanému nárok na primerané finančné zadosťučinenie vo výške 541,66 eura z dôvodu, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 24C/89/2015 bola ako žalobkyňa úspešná a žalovaný bol povinný jej vydať bezdôvodné obohatenie vo výške 541,66 eura s príslušenstvom a súd zároveň určil, že bod 8.1 zmluvy o revolvingovom úvere č. 8300045599 zo dňa 26.01.2012 je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. V konaní vedenom pod sp. zn. 14Csp/49/2018 si žalobkyňa uplatňuje voči žalovanému primerané finančné zadosťučinenie vo výške 381,42 eura nakoľko vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 9C/321/2015 bola v konaní úspešná nakoľko súd uložil žalovanému povinnosť vydať jej bezdôvodné obohatenie vo výške 381,42 eura s príslušenstvom. V konaní vedenom pod sp. zn. 9C/321/2015 súd posudzoval zmluvu o revolvingovom úvere č. 830008817 zo dňa 12.05.2011. Z vyššie uvedeného vyplýva, že predmetom konania vedeného pod sp. zn. 32Csp/95/2018 nie je totožný nárok ako v prípade konaní vedených pod sp. zn. 7Csp/55/2018 a 14Csp/49/2018 aj keď sa týkajú tých istých strán sporu a vo všetkých prípadoch ide o nárok na primerané finančné zadosťučinenie. Predmetom každej žaloby je však iný skutkový základ žalôb. Preto súd nepovažuje námietku žalovaného spočívajúcu v tom, že žalobkyňa si mala uplatniť nároku na primerané finančné zadosťučinenie v konaní sp. zn. 7Csp/55/2018, resp. 14Csp/49/2018, za dôvodnú.

18. Žalovaný zároveň namietal, že z plnej moci udelenej žalobkyňou právnemu zástupcovi nevyplýva ani konkretizovanie, o akú ujmu a voči komu by malo ísť. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobkyňa udelila dňa 28.03.2018 plnú moc právnomu zástupcovi na zastupovanie vo všetkých právnych veciach, tak v konaniach základných, ako aj v konaniach vykonávacích, vrátane konaní o riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkoch a podnetoch... najmä ho splnomocnila na zastupovanie v konaniach o primerané finančné zadosťučinenie zo spotrebiteľských právach vzťahov. Takto formulované splnomocnenie súd považuje za náležité, pričom táto námietka žalovaného nebola spôsobilá spochybniť nárok žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie.

19. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo/652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

20. V danom prípade súd považoval za spravodlivé priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 875,39 eura, ktorú žalobkyňa požadovala. Pri úvahe o výške priznaného finančného zadosťučinenia súd vychádzal z intenzity porušenia spotrebiteľských práv zohľadňujúc tiež časový aspekt závadného

konania žalovaného. K porušeniu spotrebiteľských práv došlo v dôsledku (i) neuvedenia všetkých náležitostí úverovej zmluvy v zmysle Zákona o spotrebiteľských úveroch, (ii) naformulovania neprijateľnej zmluvnej podmienky v neprospech spotrebiteľa a (iii) „dohode“ o úrokoch odporujúcich dobrým mravom (70,01% p.a.). Z činnosti súdu je pritom známe, že sa nejedná o ojedinelé porušenie spotrebiteľských práv zo strany žalovaného. Spotrebiteľ sa musel svojich práv domáhať na súde, pričom v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok bol úspešný. Uplatnená výška primeraného finančného zadosťučinenia zohľadňuje sumu, o ktorú sa žalovaný na úkor žalobkyne bezdôvodne obohatil a tiež zohľadňuje skutočnosť, že žalovaný vopred naformuloval neprijateľné zmluvné podmienky v spotrebiteľskej zmluve. Nemožno opomenúť ani skutočnosť, že v tomto prípade prijatím peňažných prostriedkov veriteľom, na ktoré nemal nárok, došlo k zásahu do majetkovej sféry žalobkyne, ktorá bola nútená za účelom ochrany svojich práv podať žalobu na súde.

21. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 875,397 eura, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke primeranú satisfakciu. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobkyne, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/137/2016 zo dňa 24.05.2017). V danom prípade podľa názoru súdu priznaním primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 875,39 eura nedôjde na strane žalobkyne k majetkovému obohateniu, ale bude slúžiť ako odškodnenie za to, že sa žalobkyňa na súde musela domáhať svojich práv voči veriteľovi.

22. Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni primerané finančné zadosťučinenie vo výške 875,39 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

23. Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Súd priznal úspešnej žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

P o u č e n i e: Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).